

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקצב

ערב שבת קודש פ' חוקת, וא"ו תמוז ה'תשע"ג

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושלוש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הו"ח וכו' ר' מנחם מענדל הלוי

ב"ר לייב יואל הלוי ע"ה

נפטר ביום י"ב אייר ה'תשנ"ז

וזוגתו מרת רחל בת ר' מרדכי ע"ה

נפטרה ביום ט' תמוז ה'תש"ס

קאטש

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י בנם

הרה"ת ר' ברוך שמעון הלוי וזוגתו מרת פנינה

ומשפחתם שיחיו קאטש

ולזכות נכדם

הת' שאלתיאל משה חזקיהו הלוי בן פנינה שיחיו

לרפואה שלימה וקרובה תיכף ומיד ממש

* * *

לעילוי נשמת

דודי הרה"ח הרה"ת ר' שלמה שניאור זלמן ע"ה

בן הרה"ח הרה"ת ר' מיכאל הי"ד קייזען

נפטר ביום ח' תמוז ה'תשע"א

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י אחיינו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ פנחס זליג ב"ר יצחק ז"ל

ולע"נ מאיר ב"ר צבי ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עמרי" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

המענה לאלו החוששים מה יאמר העולם / משיחות ש"פ קרח, גי' תמוז התשס"א

זמן הגאולה

6

איך לצעוק "עד מתי" כל יום בכל השמורעם' / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

10

הנה נכנס משיח צדקנו / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

יילחום מלחמת ה' וינצח

11

"איש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו" / שיחה בענין שלימות הארץ

כתב יד קודש

14

היכן רמוז שם המחבר בשם הספר "היום יום" / צילום נדיר ממענה כיך אדיש מה"מ

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי' ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי' ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-207-5904
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219
דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

ב"ה. ה' תמוז, ה'תשד"מ.
כ"ק אדמו"ר שליט"א
בהמשך להוראת כ"ק אד"ש אלי (בר"ם אר"ש) להדפיס הערות וצינונים ללוח היום יום שנתוספו אזלי במשך שנתיים (מעת הו"ל ספר הא' בשנת תשמ"ב) - גוף הספר היינו האערות וצינונים כבר נמצא בדפוס. - וועגן דאס צאני יעדן אידן גא"ס.
מצו"ב 1: (רשימת עסקנותו של כ"ק אדמו"ר שליט"א (תשמ"ב-תשד"מ).
2) פרפראות. - מאען "ציוני יעדן, אגודתו של רחל

- ב"ה. פרפראות:
- כ"ק אדמו"ר פוהריי"צ באבא"ק שלו (פיוס כ"ף כסלו, תשי"ג) כותב: "את הלוח יכנה בשם היום יום" ויש להעיר ששמותיו הק' של כ"ק אדמו"ר פוהריי"צ פרופז בו (באמצע השם היבות). וכן שמוותו הק' של יבלח"ט ארוכים - כ"ק אדמו"ר שליט"א פרופז באסופי תיבות של תיבות "היום יום".
 - וכן יש להעיר ע"פ המבואר בכמה ספרים שהמחברים רפזו שם בשם הספר וכן (כמה מהם) גם שם אביהם: וכן פה - פובא בספר הרוקח שצריך אדם לרשום שמו בהתחלת ספרו :
 - 1) "היום" (יום) בפילואו (פילוי יודי'ן): ה"י יו"ד ו"ו"ו פ"ם (עם הכולל) בגימט' 138 כפנין שם ה"א"ו"ן של פאבר הלוח - כ"ק אדמו"ר שליט"א.
 - 2) "היום" (יום) בפילוי כזה: ה"ה יו"ד ו"ו"ו פ"ם (עם הכולל) עולה 124 כפנין שם השני של כ"ק אדמו"ר שליט"א ככתבו בלה"ק (בהשפעת ארת עי"ן).
 - 3) כן ה"א"ו"ן (בספר קסן) עולה 16 בגימט' שם השני של כ"ק אדמו"ר שליט"א (ככתבו בלה"ק - בספר קסן).
 - 4) "היום" יום" בגימט' 117 ועם שבע אותיותיו (ראה הקדמה בעל השד"ח לספרו) בגימט' 124 (כפנין שם השני של כ"ק אד"ש).
 - 5) "היום" יום" (מספר קסן) עם ב' כולל בגימט' 29 כפנין גימט' של שם אביו של - יבלח"ט ארוכים - כ"ק אד"ש.
 - 6) "היום" יש בו ג' אותיות דש' הוי' בצירוף: ה"ו"ו. וראה זה פלא שצירוף ש' הוי' - ה"ו"ו הוא חודש שבט וד"ל.

היכן רמוז שם המחבר בשם הספר "היום יום"

בעמדנו בימי הגאולה ג - י"ב-י"ג תמוז, הננו מביאים בזה צילום נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לעורך הספר "הערות וציונים ללוח היום יום" הרב מיכאל אהרן זעליגסאן, מתאריך דשבת זו - ה' תמוז, וכן הגהת כ"ק אד"ש על פרפראות שכתב הנ"ל אודות הרמז בשם הספר "היום יום" לשמו של המחבר - הלא הוא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

פענוח המענה:

הנ"ל כתב שגוף הספר (הערות וציונים) כבר נמצא בדפוס, כ"ק אד"ש מה"מ הדגיש תיבות "נמצא בדפוס", וכתב: - ועפ"ז בטח אפשרי שיו"ל ליב-יג תמוז.

על אופן כתיבת שנת תשד"מ סימן כ"ק אד"ש מה"מ כוכבית ורשם בראש הדף:

(* ע"פ יד [החזקה] קדוה"ח [=הל' קדוש החודש] פי"ד, ב [בסופה].

ב"פרפראות" העביר כ"ק אד"ש מה"מ קו מחיקה על סעיפים 2-3-4 בהם חישב עורך הספר גימטריא של שמו השני של כ"ק אד"ש מה"מ אבל ללא האות עי"ן, ועל כך כתב כ"ק אד"ש מה"מ: - "מענדל" צ"ל דוקא בעיין, שהרי הוא ע"ש הצ"צ.

בסעיף 1 בו דובר על גימטריא של שמו הראשון, העביר כ"ק אד"ש מה"מ קו מחיקה על תיבת "הראשון", וכתב: הקודש.

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

המענה לאלו החוששים מה יאמר העולם

ומה יאמרו האומות על כך שיהודי עושה את עבודתו ד"יפוצו מעינותיך חוצה", ובמיוחד - בקירוב הגאולה האמיתית והשלימה, הרי אין הם מבינים מה פירוש הדבר?! • והמענה על-זה הוא: העולם כבר מוכן! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי, יראה איך שהעולם, טבע העולם ואוה"ע מסייעים לו בעבודתו • קטעים משיחות יום ה' פ' קרח, בדר"ח תמוז וש"פ קרח, ג' תמוז ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית*

א. ג' תמוז הוא היום בו נשתחרר כ"ק מו"ח אדמו"ר (בשנת תרפ"ז - פרז"ת) מהמאסר בבית האסורים ("שפאלערקע" בלנינגראד), בתנאי שיסע מיד לגלות, בעיר מקלטו¹ קאסטראמא למשך שלש שנים².

בשעתו עדיין לא נודע אם זהו דבר טוב³ וכיצד ישתלשל הדבר (כיון שהגם שעיר מקלט הוא מאסר "קל יותר" מבית האסורים, אעפ"כ הרי סוכ"ס זו הגלי' עם כל ההגבלות שבזה⁴, ועדיין נותרה הסכנה

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

1) כן נקרא ע"י בעל הגאולה ("עיר מקלטי") - ראה מכתבו: ט"ו סיון תרפ"ח לחגיגת י"ב תמוז הראשונה (נדפס באגרות קודש שלו ח"ב ע' פ. וש"נ). י"ז אייר תרצ"ד (נדפס שם ח"ג ע' עט. וש"נ). ועוד.

2) פרשת המאסר והגאולה - ראה לקו"ד ח"ד ע' תרי"א ואילך. ספר התולדות אדמו"ר מהוריי"צ ח"ג ע' 105 ואילך. ועוד.

3) ובפרט שבשעתו לא ידעו החסידים (משא"כ בעל המאסר והגאולה עצמו - ראה ספר השיחות תש"א ע' 139) שהשילוח לגלות הי' תמורת משפטו להיפך החיים ר"ל (כדלקמן בפנים).

4) ובלשונו במכתב ט"ו סיון הנ"ל: בו ביום (ג'

שיכולים להתחרט וכו')⁵; אבל לאחר מכן, ביום י"ב תמוז⁶, קיבל (בקאסטראמא) ההודעה שמשחררים אותו, ותעודת החופש תינתן לו למחרת, י"ג תמוז, ואז - כאשר השתחרר לגמרי - נתגלה, איך שג' תמוז הי' ה"אתחלתא דגאולה": נוסף על כך שיצא אז מבית האסורים והוגלה לעיר מקלט (עונש קל יותר) - נודע אח"כ שהגלייתו לקאסטראמא באה במקום העונש דהיפך החיים ר"ל שנפסק לו לפני-כן, דבר שהי' מעמיד בסכנה ופוגע - ר"ל - לכל המשך הענין דהרבצת התורה וחיזוק היהדות בכלל והפצת המעינות חוצה בפרט, ותמורת זה הקלו את העונש והגלו אותו⁷, עד שדבר זה

תמוז) הוכרחת לצאת בגולה אל עיר מקלטי כו'. - ולהעיר דגלות "שקול כמעט כצער מיתה" (תנון, מצוה תי).

5) ולכן לא בירך אז ברכת הגומל (עד לאחרי שהגיע לביתו בט"ו תמוז), כי "אין לברך עד שיצא מהסכנה לגמרי" (סדר ברכת הנהנין לאדה"ז פי"ג ס"ה).

6) יום הולדת בעל הגאולה (בשנת תר"ם).

7) בתחלה היתה הגזירה על עשר שנים גלות

הולך לכך ששחררו אותו לגמרי ב"ב-י"ג תמוז. ובגלל נס זה נקבע **יום זה** כ"חג הגאולה" מדי שנה ושנה.

ב. [.] מזה ישנו גם לימוד מיוחד בהעבודה דהפצת המעינות חוצה, שנתרחבה עד באופן שלא בערך ע"י ולאחר הגאולה ד' תמוז ו"ב-י"ג תמוז:

[.] לכל לראש צריך יהודי להיות במצב ד"יפוצו" – מציאותו צריכה להיות מציאות ("באשטיין פון") ד"יפוצו", מציאות שמפיצה אלקות, ובאופן שלמעלה ממדידה והגבלה (יפוצו ללא הגבלות?). עוד לפני שאומרים לו מה (בפרטיות) הוא צריך להפיץ [מענינותך], והיכן הוא צריך להפיץ [חוצה] – צריך הוא לדעת, שמיד כאשר הוא קם בבוקר (לפני שעושה את עבודתו בפרטיות) הרי הוא מציאות ד"יפוצו" – "מודה אני לפניך כו' רבה כו'", "אני נבראתי לשמש את קוני"10 אין הפשט שהוא מציאות לעצמו, ומציאות זו מתעסקת ב"יפוצו" (לשמש את קוני), אלא כל מציאותו היא "יפוצו". ובלשון הידועה:11 "לכתחילה אריבער", מיד מלכתחילה עומד הוא מלמעלה ("אריבער").

אח"כ הוא צריך להמשיך זאת בפרטים: "מענינותך" – הוא צריך להפיץ דוקא את מעינות התורה, שמטהר בכל שהוא¹² [למעלה מדרגות המים שלמטה מזה, מי מקוה וכיו"ב¹³], והוא צריך להפיץ

ב"סאלאווקי" (מקום גירוש בסיביר), ואח"כ שינו זה לשלש שנים בקאסטראמא (ס' השיחות שם).

8 (מכתב שבהערה 4.
9 ראה "קובץ כ"ח סיון – יובל שנים" ע' 38.
10 משנה וברייאת סוף קידושיין.
11 אגרות-קודש אדמו"ר מהור"צ ח"א ע' תריז.
לקו"ש ח"א ע' 124. ועוד.
12 מקואות פ"א מ"ז. רמב"ם הל' מקואות פ"ט ה"ח. טוש"ע י"ד ס"ב.
13 ריש מס' מקואות. רמב"ם שם רפ"ט.

"חוצה", החל מחוצה בעצמו (מנקודת האמונה וקבלת עול בשכלו ומדות וכחות פנימיים שלו), עד בחוצה כפשוטה – חוץ מהד' אמות דקדושה, דשיבה, ביהכנ"ס וביהמ"ד, עד ב"חוצה" (עם ה"א שכולל חוצה¹⁴) שאין חוצה למטה ממנו.

וע"ד הסיפור הידוע אודות חסיד שהלך ברחוב במדינה ההיא – ללא התחשבות במדידות והגבלות כפי שהוא הסדר דחסיד אמיתי – בזמן שזה הל' קשור עם סכנה. ושוטר עצר אותו ושאל "קטאָ אידיאָט" (מי הולך)? וענה: "ביטול אידיאָט" (ביטול הולך)! הוא ענה מה שהי' מונח אצלו באמת – שכל מציאותו היא "ביטול", והמציאות ד"ביטול" הולכת!

ביחד עם זאת הוא השיב לו דוקא **ברוסית** – כיון שביטולו נמשך גם בהמצב ושפת המקום – בהטבע ומציאות דרוסי' – ע"ד "אזלת"15 לקרתא הלך בנימוסא¹⁶, באופן שטבע ולשון המקום עצמו אומר ומרגיש ש"ביטול אידיאָט".

ג. אמנם עדיין יכולה להשאל השאלה – כפי שישנם ששואלים: אפילו כאשר אני בעצמי עושה את עבודתי בשלימות, עד שאני מגיע לדרגה שמציאותי היא "יפוצו" (תכלית הביטול) – מה התועלת בזה, כאשר "אתם המעט מכל העמים"¹⁷,

14 ראה סה"ש ה'תנשי"א ח"א ע' 144.

15 שמו"ר פמ"ז, ז.

16 ולהעיר שזהו הטעם שמשא לא אכל ולא שתה ארבעים יום (שמו"ר שם. ב"ר פמ"ח, יד. וראה גם ב"מ פו, ב) [ולהעיר שג' תמוז הוא בתוך ארבעים ימים ראשונים], וכמובא במ"א (לקו"ש תשא תש"ג) שיש בזה ג' אפשרויות ודרגות: (א) שטבע משה לא נשתנה (ולכן נצטער משה על זה שלא אכל ולא שתה. ראה הנסמן בסה"ש תנשא ח"ב ע' 654 בהע' 53). (ב) שטבע שלו נשתנה (לפי שעה) ע"י נס של הקב"ה, נס שנמשך במשך כל הארבעים יום, (ג) הנס ה' רק פעם א' בתחלה, כי זה פעל שינוי בטבע שלו, שהטבע שלו עצמו נעשה כמו מלאך, שאינו זקוק לאכילה ושתי'.

17 ואתחנן ז, ז.

דסיום מבצע הנ"ל כדי להבטיח את בטחונם של יהודי ארץ-ישראל) – אתן עבור כל אחד ואחד מהמסובים שטר של דולר (כנהוג כמה פעמים), כדי לתת זאת (ביחד עם הוספה משלו) לצדקה, בזמן העיקרי דנתינת הצדקה – בבוקר לפני התפלה, או עכ"פ קודם תפלת מנחה, ולתת זאת (כאמור) לזכות עצמו ולזכות כלל ישראל, ובמיוחד – לזכותם של חיילי "צבא הגנה לישראל", שהם יצליחו לסיים את המבצע הנ"ל במיעוט הכי אפשרי של אבידות, ויתירה מזו: ללא כל אבידות.

[ועל-די-זה יחסכו קרבנות מיותרים גם בצד השני – כאמור לעיל שגם הם נבראו בצלם אלקים, ותפקידו של היהודי לדאוג גם לחייו של כל אחד ואחד משאר אומות העולם].

ויסיימו את המבצע הנ"ל בהתאם להוראת התורה שצריכים להתנהג על-פי דעתם של אנשי הבטחון, שלדעת כולם חייבים לסיים זאת בשלימות (כפי שאמרו בפירוש כמה פעמים). ויסיימו זאת ללא בלבולים מה"מדינאים" שעיקבו זאת עד עתה, וממשיכים באסיפות שלהם וכו', ואחריתם מי ישרנו – כי ההוספה בנתינת הצדקה לזכותם תפעל שיערה עליהם רוח ממרום וילכו וישבו לביתם, ויתנו לאנשי הבטחון לנהל את כל הענינים הקשורים עם בטחון.

והקב"ה יתן תוספת כח מכחו וחכמתו – לכל אלו שרוצים ויכולים לסיים את המבצע הנ"ל, שיצליחו לעשות זאת ללא כל בלבולים, וידעו שאין זה באופן ד"כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", אלא כפי שראו עד עתה נסים גלויים למעלה מדרך הטבע לגמרי, ויקויים היעוד "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עלך ויראו ממך", ועד שיפחדו להתחיל עם בני".

ועל-די-זה יבטיחו את בטחונם ושלומו של יהודי ארץ-ישראל גם כאשר נמצאים בימי הגלות האחרונים, שהדרך היחידה לזה היא – לא לוותר על עניני בטחון, ולסמוך על "ניירות" שאין להם ערך כלל (כפי שהתנהגו ב"קעמפ-דייוויד", כנ"ל בארוכה), אלא להתנהג על-פי הוראת התורה, "תורת אמת" ו"תורת חיים", הוראה אמיתית בחיים – לשמוע לדעתם של אנשי הבטחון (ולא לשמוע לדעתם של ה"מדינאים", ובפרט לאחרי שרואים את התוצאות שהם הביאו, ועוד ידם נטויה)!

וסוכ"ס הרי ה"מדינאים" עצמם יתנו "תודה" על זה שלא הניחו להם לעשות ענינים בלתי-רצויים, ענינים הגורמים לתוצאות איומות כפי שהיה בעבר, ולא דוקא בעבר ד"קעמפ-דייוויד", אלא אפילו בעבר הקרוב – לפני 10 ימים, 20-15 ימים, כאשר עיכבו את אנשי הבטחון שלא יוכלו למלא את תפקידם!

ומתוך דרכי נועם ודרכי שלום, ואהבת ישראל אמיתית (אפילו בין ה"מדינאים" ואנשי הבטחון), הקשורה עם אהבת התורה ואהבת הקב"ה, אשר "לא ינום ולא יישן שומר ישראל" – נזכה ללכת בשמחה ובטוב לבב לקראת קיום היעוד "לא ישא גוי אל גוי חרב", בביאת משיח צדקנו בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, במהרה בימינו ממש.

(משיחת ליל ג' תמוז ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מן הראוי שכל אחד ואחד יוסיף במצות הצדקה, וחלק מזה – לזכותם של יהודי ארץ ישראל (כדי שיתוסף בשמירת הקב"ה עליהם – "לא ינום ולא ישן שומר ישראל"), ובמיוחד – לזכותם של חיילי "צבא הגנה לישראל", שאינם מתחשבים עם חשבוניותיהם הערמומיים של הפוליטיקאים והמדינאים, אלא הם עומדים במסירת נפש ממש להגן על אה"ק והדרים עלי', ובזכות מצות הצדקה (שמקיימים לזכותם) יתוסף בהגנתם ע"י "ה' אלקי הצבאות".

ונוסף לזה – יתנו חלק מהצדקה לזכותם של ה"מדינאים", שיצאו סוכ"ס מהגלות הפנימי והעצמי אצל היצה"ר, "אל זר אשר בקרבך" (שכתוצאה מזה מפחדים הם מהגויים כו'), ויזכרו שהם שייכים לעם אלקי אברהם יצחק ויעקב, וגם להם ניתנה התורה ומצוותי', עליהם נאמר "וחי בהם", והוראת התורה היא – שכאשר מדובר אודות ענין הכרוך עם פיקוח נפש, צריכים לשאול את חוות-דעתם של המומחים לדבר, ובענינו – אנשי הבטחון, שדעתם ברורה שהיו צריכים לסיים כבר את מבצע "שלום הגליל", ועכ"פ – לסיימו עתה.

ואף-על-פי שקשה לתבוע מהם שיעמדו בתוקף המתאים ל"גאון יעקב", הרי יכולים לתבוע מהם דבר קל יותר מזה (ובפרט על-ידי-זה שיתנו צדקה לזכותם) – שלא יתערבו כלל בעניני בטחון!

וכמדובר פעם בארוכה אודות מ"ש בתורה שבכתב (שאפילו הצדוקים מודים בזה) בנוגע לאופן הנהגת המלחמה – שקודם היציאה למלחמה הכריזו "מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו". ולכאורה אינו מובן: כאשר הולכים למלחמה צריכים ריבוי אנשי צבא, ומובן, שכאשר נוסף עוד איש צבא, הרי זה מוסיף בנצחון המלחמה. וא"כ, מדוע אומרים "מי האיש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו" – לכאור', מוטב לפעול עליו שלא יהיה "ירא ורך הלבב"?

והתשובה לדבר – בפשטות: התורה מתחשבת עם טבע בני אדם, ולכן, כאשר מדובר אודות "איש הירא ורך הלבב", אין אפשרות להקדיש זמן כדי לחנכו שלא יהיה "הירא ורך הלבב", כי החינוך לזה דורש זמן רב, והיציאה למלחמה צריכה להיות תיכף ומיד, ולכן אומרים לו "ילך וישוב לביתו", כדי שלכל הפחות לא יפריע לנצחון המלחמה – "לא ימס את לבב אחיו כלבבו".

ועל-דרך-זה בנוגע לענינו: היות שאין זמן לחנך את ה"מדינאים" שיעמדו בתוקף המתאים ל"גאון יעקב" [ובפרט כאשר הוא מחזיק את עצמו ל"חכם מכל האדם", והראיה – שבחרו בו לשבת על ה"כסא"] – מבקשים מכל א' מהם: תעשה טובה לעם ישראל ושב בביתך, "ילך וישוב לביתו"; ישלמו לך "פנסים", יתנו לך מכונית פרטית עם נהג צמוד, יקחו אותך לטיולים, יקחו אותך לשיבות המפלגה וכו' וכו' – העיקר שלא תתערב בענינים שאין לך שום מושג בהם, ואל תחווה את דעתך בעניני בטחון באופן הפכי מדעתם האחידה של כל אנשי הבטחון, תן למומחים בעניני בטחון לטפל ולקבוע כיצד להתנהג על-פי שיקולים בטחוניים!

ולסיים בדבר טוב – נסיים בדברי הרמב"ם (שהובאו לעיל): "לא שבט לוי בלבד אלא כל איש . . . אשר נדבה רוחו אותו . . . לעמוד לפני ה' לשרתו . . . יהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם . . . ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי", היינו, שהקב"ה שומר ומגין על גורלו של כל אחד ואחד מישראל.

וכדי למהר ולזרז את שמירת הקב"ה על כל אחד ואחד מישראל (כולל – ע"י הפעולה

ובעולם סביב ישנם שבעים אומות שהם ריבוי עצום בכמות בערך להכבשה אחת¹⁸.

ובסגנון אחר: מה יאמר העולם ומה יאמרו האומות על כך שיהודי עושה את עבודתו ד"פוצו מעינותיך חוצה", ובמיוחד – בקירוב הגאולה האמיתית והשלימה, הרי אין הם מבינים מה פירוש הדבר?! אמנם זוהי עבודה מאוד גדולה ונעלית – אבל צריכים לכאורה להתחשב – טוען הוא – עם העולם!

והמענה על-זה הוא: העולם כבר מוכן ("שוין צוגעגרייט, פארטיק")! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי – באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה כפי שזה מלוּבש בכלים דלבושי הטבע – יראה איך שהעולם, טבע העולם ואומות העולם מסייעים לו בעבודתו.

אפילו, פעם (כאשר היו מניעות ועיכובים) ה' הסדר אצל החסיד, שמצבו הוא, ובמילא אמר, "ביטול אידיאָט"; עאכור"כ עכשיו, כאשר כו"כ מהמניעות ועיכובים אינם [וכאמור לעיל, שגם במדינה ההיא נעשו שינויים גדולים לטוב], ואדרבה – בעולם עצמו רואים את הנסים ונפלאות שמתרחשים בפרט בשנים האחרונות [שנת ניסים, ושנת אראנו נפלאות] – כבר הגיע הזמן, שהגם שצריך להיות ענין שלמעלה ממדידה והגבלה – נסים ונפלאות, עד לנסים ונפלאות דגאולה האמיתית והשלימה – ה"ז חודר גם בטבע העולם, שהעולם עצמו מסייע לצמיחת הגאולה [כפי ש"פרח מטה אהרן" פעל בטבע המטה, שתהי' צמיחת הפירות בדרך הטבע].

18) תנחומא תולדות ה. אסת"ר פ"י, יא. פס"ר פט, ב.

וע"ד כפי שהי' ביציאת מצרים – שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות¹⁹ – שנוסף על הנסים שהיו אז, הרי הי' "וינצלו את מצרים"²⁰, באופן כזה שהגם שזה התחיל בדרך נס, הביא זה לכך שהמצרים בעצמם סייעו בזה לבני', ונתנו יותר מכפי שביקשו²¹. עאכור"כ בהגאולה האמיתית והשלימה – כאשר יהיו נפלאות אפילו בערך להנפלאות דיצי"מ²², יהי' זה גם כן באופן כזה שהעולם וטבע העולם עצמו יסייע לכך.

ד. ובנוגע לפועל:

בבואנו מג' תמוז לקראת ואל תוך ימי הגאולה די"ב-י"ג תמוז – שבכל שנה ושנה (שנה – שכולל כל שינויי הזמן²³) ניתוספת עלי' בזה – צריך כאור"א להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בכל הפעולות דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיונות חוצה, ובאופן של זריזות, ומתוך ההכרה – שהעולם עצמו יסייע ליהודי בעבודתו.

ובמיוחד – בעמדנו בזמן הקיץ – כשילדים הולכים למחנות-קיץ, צריכים להשתדל שילדים יהודים ילכו למחנות קיץ המיוסדים על חינוך הכשר ועל טהרת הקודש; ואלו שעוסקים בחינוך הילדים – צריכים לראות שזמן הקיץ ינוצל בתכלית השלימות ובתכלית הזריזות, לנצל כל רגע פנוי להוסיף בעצמו ולהוסיף בהילדים בכל עניני יהדות, מתוך חיות ושמחה. ■

19) מיכה ז, טו.

20) בא יב, לו.

21) ראה פרש"י שם, ממכילתא עה"פ.

22) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.

23) רמ"ז לזח"ג רעז, ב. שרש ישע ערך שנה. עבוה"ק ח"ד פ"ט. וראה אוה"ת מקץ שלח, סע"א. תתקעו, א.

איך לצעוק "עד מתי" כל יום בכל ה'שטורעם'

תמליל מסרט ההקלטה בתרגום חפשי ללה"ק - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

בענין בנין בית המקדש וחורבן בית המקדש טוען הרוגוצ'בער¹, שחורבן בית המקדש הוא דבר הנמשך, היינו, אין הפשט שבית המקדש נחרב כמעט לפני אלפיים שנה ומאז ישנה אבילות ישנה¹ – שלכן ישנם שלשת השבועות ותשעה באב וכיו"ב, ובכל יום אומרים "ותחזינה עינינו גו" ומתפללים על הגאולה וכו' – על דבר שאירע לפני למעלה מ-19 מאות שנה, אלא אומר [הרוגוצ'בער]: לא! חורבן בית המקדש הוא בכל יום ויום!

במילא מובן, כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" בכל יום ויום!...

ואומר [הרוגוצ'בער] שמפורש כן בירושלמי: נאמר בירושלמי² "כל דור שאינו נבנה [ביהמ"ק] בימיו מעלין עליו כאילו הוא החריבו!"

[כלומר, מחורבן ביהמ"ק] עברו כבר תשע-עשרה מאות שנה עם עוד שנים לאחר זה, כיון ש[נמצאים] ביום חמישי פ' פנחס, לאחר תפלת מעריב – ולא נבנה ביהמ"ק, יש לדעת שהצעקה על הגאולה צריכה להיות כאילו חרב ביום חמישי פ' פנחס!...

איי מה שאתה עורך התוועדות וזהו יום גאולה וכו' – יהודים התרגלו כבר שתובעים מהם להיות נמנע הנמנעות, נמנעות בבת אחת: תובעים ממנו להיות נשמה בגוף, ויחד עם זה אומרים לו ש"על כרחך (אבל) אתה חי"³, זה צריך להיות "על כרחך", בנוסף לזה עליו לקיים את מצות "ונשמרתם מאד לנפשותיכם"⁴ בשמחה ובטוב לבב, וביחד עם זה הוא צריך לעמוד במעמד ד"בכל מאדך"⁵... במילא הנשמה שלו מחזיקה מעמד בגוף רק "על כרחך", ויחד עם זאת הוא מקיים בשמחה ובטוב לבב את קישור הנשמה עם הגוף, לא כלות הנפש בפועל;

כיון שאתמול יהודים צעקו "עד מתי", שלשום צעקו "עד מתי", וכל הימים שלפני-זה צעקו "עד מתי", ואח"כ, רחמנא ליצלן, חרב בית המקדש היום בבוקר או היום בצהריים, מובן מכך כיצד צריכה להיות הצעקה "עד מתי" עכשיו!!

וכאמור, אין זה ענין של פשט'ל אלא הלכה בתורה – התורה אומרת שמי שלא נבנה ביהמ"ק בימיו [מעלין עליו] כאילו כך וכך...

תארו לעצמכם: כאשר נחרב בית המקדש ועומד שם יהודי שהוא

(* התיבות שהודגשו הם במקומות שבהם הגביה כ"ק אד"ש מה"מ את קולו הק'.

(1 מפענצ"פ סל"ז (ע' קמא).

(1*) בסרט הקלטה נראה שאומר "ישרה", אבל כנראה הכוונה ל"ישנה". וראה יבמות מג, לב ובפרש"י שם. ועוד.

(2) יומא פ"א ה"א. מדרש תהלים סוף מזמור קלז.

(3) אבות ספ"ד.

(4) ואתחנן ד, טו.

(5) שם, ו, ה.

"איש הירא ורך הלבב ילך וישוב לביתו"

. . אינני משלה את עצמי שכאשר יזכירו ל"מדינאים" הנ"ל את הטעויות שנעשו בעבר (ב"קעמפ-דייוויד", וכיוצא-בזה) ישנו תיכף ומיד את דעתם ויתחרטו מהשיטה שבה הולכים הם במשך זמן רב; אודות "יראת שמים" אין מה לדבר עמם – הם לא מפחדים מהקב"ה, ולא מפחדים מה"שולחן ערוך", ולכן יוצאים הם במלחמה נגד "מיהו יהודי", נגד "שמירת שבת", וכיוצא-בזה; את הבושה מפני "בשר ודם" [שהרי כולם יודעים שפלוגי בן פלוגי התנהג כן במלחמת יום הכיפורים, וכתוצאה מזה נפלו קרבנות מיותרים, ואף-על-פי-כן, מתנהג גם הוא בדרך זו] – איבדו הם לגמרי, ולכן, נשארה רק ברירה אחת כדי לפעול עליהם שישנו את הנהגתם:

לפרסם ברבים שכולם ידעו שפלוגי בן פלוגי עיכב את סיום מבצע "שלום הגליל" בעתו ובזמנו, למרות דעתם המוחלטת של אנשי הצבא שחייבים להשלים ולסיים מבצע זה בשלימותו (כפי שפורסם אפילו בעיתוני ארץ ישראל, למרות ה"צנזורה" כו'). וכאשר כולם ידעו שהוא עיכב זאת, אזי לא יבחרו בו (ולא בתלמידיו ובמפלגתו) בבחירות ל"כנסת" הבאה! ולא יתנו לו לדבר בשם של יהודי ארץ ישראל [הוא וחבריו יכולים לדבר בשם הערבים וכו' (שלהם הביאו תועלת ע"י עיכוב סיום מבצע הנ"ל), אבל לא בשם יהודים!] – כנראה שזהו הדבר היחיד שיפעל עליהם!!

וכולי האי ואולי – יפעל "איום" זה על ה"מדינאים" החפצים להמשיך לשבת על ה"כסאות", ולתפוס עמדה בחיים הפוליטיים של ארץ ישראל – שיפסיקו "לשחק" עם חישובים פוליטיים ומדיניים על חשבון בטחונם של היהודים הנמצאים בכל א"י לגבולות! והעיקר: היות ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל" – הרי ההוספה בכל עניני יהדות בודאי תוסיף בהצלחת כל ענינים אלו.

זאת אומרת: אפילו אם הדברים אמורים לעיל לא יפעלו שינוי אצל ה"מדינאים" [שגם אז הרי טבע האדם לצעוק כאשר ישנו כאב, למרות שיודע שהצעקה לא תבטל את הכאב] – הרי ישנו דבר שבדאי יכול להועיל: כאשר בני-ישראל יוסיפו בכל עניני יהדות, ובמיוחד ב"מבצע תפילין", שעז"נ "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך", ועל-דרך-זה בנוגע למבצע רישום בני-ישראל בספרי התורה הכלליים, על-ידי-זה שכל יהודי קונה אות א' בספר תורה, ועל-דרך-זה בנוגע ל"מבצע צדקה", שהיא שקולה כנגד כל המצוות, והעיקר (מה שנוגע לימינו אלו) – סגולתה המיוחדת לקרב את הגאולה.

ומובן, שבכל ענינים אלו יכול לפעול כל אחד ואחד מישראל (מבלי לבקש רשות מאף א'), ולעשות זאת באופן שלמעלה מכל מדידה והגבלה.

ובנוגע לפועל:

הנה נכנס משיח צדקנו

ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו באופן ד"מראה באצבעו ואומר זה, "הנה נכנס משיח צדקנו" (אָט איז אַרײַן משיח צדקנו), בפועל ממש, מלשון מישוש, שיכולים למשש בידים, ועד"ז בנוגע לאליהו הנביא – לא רק כפי שנמצא בבריתו של אברהם אבינו דכאו"א מישראל, ניצוץ בלבד, שלא מתלבש בגוף גשמי, שלכן יכול להמצא באותו זמן בכמה בריתות במקומות שונים, אלא **נשמה בגוף**, ועד"ז בנוגע לכל בני"ד בדרונו זה, נשמות בגופים, ללא הפסק בינתיים, שכן, הענין דבירור הגוף נפעל כבר ע"י אליהו הנביא שעלה בסערה השמימה.

(משיחת ש"פ חזקת-בלק, חג הגאולה י"ב תמוז ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

אי-אפשר לשער מה כחו של יהודי לפעול ע"י החלטה טובה

ועוד ועיקר – שע"י ההוספה במעשינו ועבודתנו בכהנ"ל ממחרים ומזרזים ופועלים תיכף ומיד ממש את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

וההתחלה בזה – מקבלת החלטה טובה, שהרי, אי-אפשר לשער כחו של יהודי מה שיכול לפעול ע"י החלטה טובה, ומה גם שאין צורך "לשער", כיון שהרמב"ם פוסק **הלכה ברורה** שע"י "מצוה אחת", מעשה אחד, דיבור אחד, ואפילו **מחשבה אחת**, "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

ובפרט לאחר ששמענו **דברים ברורים** מנשיא דורנו שנשאר רק "לצחצח את הכפתורים", וכשמסיימים צחצוח הכפתורים, בודאי שתיכף ומיד בא משיח צדקנו!

(משיחת ג' תמוז ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

מ'דרייסט זיך אויס די האַרץ אודות עניני הגאולה

. . . ולאחרי כל אריכות הדיבור באופן "אז מ'דרייסט זיך אויס די האַרץ" אודות עניני הגאולה – מנגנים כו"כ ניגונים, ולא עולה על דעתו של אף א' לנגן ה"קלאַק-ניגון": "פדה בשלום נפשי".

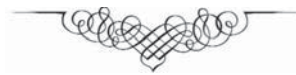
ועכ"פ ישתדלו לחטוף ("אריינכאַפן") ולנגן בסיומה של ההתוועדות, לפני תפלת מנחה וקריאת התורה כו', והעיקר, שמהדיבור והניגון נזכה תיכף ומיד (עוד לפני סיומה של ההתוועדות) להקיום בפועל – שיהי' ("כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן) **"פדה בשלום"...**

(משיחת ש"פ חזקת, יו"ד תמוז ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

'יהודי קשה', יהודי מ'אבן' (אָ שטיינער איד") עם "לב האבן" ורואה איך נחרב ביהמ"ק בימיו, הרי הוא הי' הופך את העולם! אומרת תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים – הפוך את העולם היום ("קער אַ וועלט היינט")?!...!

(משיחת י"ב תמוז ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

(6 ל' הכתוב – יחזקאל יא, יט. לו, כו. 7) באומרו תיבות אלו הגביה כ"ק אד"ש מה"מ את קולו הק' במאד. המו"ל.

את הנשיא אפשר "לתפוס" רק בקבלת עול

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. על הפסוק¹ "וישלח ישראל מלאכים גו" אומר רש"י "כי הנשיא הוא הכל".

הענין ד"הנשיא הוא הכל" (שדובר באריכות בתחילת השיחה²), הוא גם בנוגע לנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, אשר "שמו אשר יקראו לו" בלשון-הקודש הוא – "נשיא".

וכך קוראים לו כולם, אפילו אלו שעדיין אינם מתנהגים לפי הוראותיו³, ופיהם מעיד עליהם.

ולכן יש לקיים את כל הוראותיו – שהרי הוא הנשיא ו"הנשיא הוא הכל".

ב. במילא, גם כאשר ישנם שאלות על הנשיא ועל דבריו, יש לידע שכאשר מדברים על שאלות ונשיא – אין פלא כלל שיש שאלות, מאחר ו"הנשיא הוא הכל", וישנו כלל בספרי החקירה⁴ ש"הכל" הוא גדול מה"חלק".

[באם יאמרו ל"עמא דבר" ש"הכל" זה יותר מ"חלק", הרי יסתכל על הדובר כעל אדם לא נורמלי, משום שבא לומר לו דבר הכי פשוט; אבל לחכמת החקירה יש טבע ותכונה לעשות מדברים הכי פשוטים סגנון ונוסח של כלל ולומר שהם מושכלות ראשונות... ובמילא עושים גם מזה כלל – ש"הכל" גדול מה"חלק"]

וכיון ש(היחיד) הוא רק חלק (מהנשיא) – אין פלא כלל שאינו מבין את הנשיא שהוא "הכל"!

(1) פרשתנו כא, כא. (3) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1062 (בנוגע ל"לולב"), ושם ע'

(2) סעיפים מא; נה ואילך ("שיחות קודש" תשמ"א ח"ד ע' 33, 45 ואילך). וראה בכ"ז גם בלקו"ש ח"ג ע' 131 חיותו.

(4) ראה עשר כוונת הפרקים (לר"י חריזי) למו"נ ח"א

איך יכול "חלק" להבין "הכל"?!¹

הפלא הוא שה"חלק" מבין משהו מ"הכל", שהרי "כשאתה תופס במקצת (או בחלק, כשתי הגרסאות בזה) מן העצם אתה תופס בכלו"⁵, כלומר, שחלק מהעצם הוא בדיוק כמו העצם עצמו – וא"כ היתכן שהוא יבין בו (גם בחלק) משהו!?

ג. ועל-דרך ה"נשיא" שלמעלה – מלך מלכי המלכים הקב"ה:

אי אפשר ("ס'איז ניט שייך") להבין ולהשיג משהו מחכמתו ורצונו של הקב"ה, מאחר ו"חכמתו ורצונו של הקב"ה והקב"ה בכבודו ובעצמו כולא חד"⁶, ובמילא אין פלא כלל כשלא מבינים את "חכמתו ורצונו של הקב"ה".

הפלא הוא, כאשר כן מבינים משהו בתורה ומצוות ("חכמתו ורצונו של הקב"ה").

וכמבואר עה"פ⁷ "זאת חוקת התורה", שכל התורה והמצוות הם בבחי' "חוקה"⁸, למעלה מהבנה והשגה, ואפילו כשמבינים משהו הרי זה רק **חלק ומקצת** מכל הענין.

ד. [. . .] ועד"ז גם בנוגע לענייננו:

נשיא דורנו "הוא הכל", ולכן לא שייך ששייגו אותו בהבנה והשגה; אפשר להבין "חלק" ממנו בלבד, אבל כיון ש"הוא הכל" מבינים רק את החיצוניות ממנו.

וההוראה מזה:

כיון שלא שייך להבין את "הנשיא הוא הכל", לכן יש "לתפוס" אותו בקבלת-עול דוקא, עם רעותא-דליבא.

ובפשטות: מה שנשיא דורנו ציוה לעשות – יש לעשות, אפילו אם לא מבינים זאת ע"פ שכל, הבנה והשגה, ודוקא ע"י תופסים את "הנשיא הוא הכל", כנ"ל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ חוקת ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

פט"ו.

(7) ריש פרשתנו.

(5) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות ס' קטז. ובהערה (8) ראה ד"ה הוי' לי בעוריי תרפ"ז פ"ג (סה"מ תרפ"ז ע' 122 שם. וש"נ).

רג. וראה לקו"ש ח"ח ע' 130.

(6) תניא פ"ד (ח, א).

הקשר דפרשת "חוקת" לזמן הגאולה

"חוקת" – הו"ע שלמעלה מטעם ודעת, ושייכותו להגאולה – ע"פ מארז"ל¹ "שלשה באין בהיסח הדעת . . . משיח מציאה"², שהפירוש ד"היסח הדעת"³, הוא, "למעלה מבחי' הדעת"⁴,

(1) סנהדרין צז, א.

(2) ולהעיר ממש"נ (תהלים פט, כא) "מצאתי דוד עבדי" – שביאת דוד מלכא משיחא היא באופן של **מציאה**.
(3) שבדאי אינו כפשוטו, שהרי "אחכה לו בכל יום הבטחה.

(4) אגה"ק ס"ד.

היינו, שהדעת בזמן הזה **אינו בערך כלל** להדעת שיתגלה בביאת משיח צדקנו, כשיקויים היעוד "מלאה הארץ דעה את ה"⁵, "כולם ידעו אותי"⁶.

ועד"ז בנוגע ל**זמן הגאולה** שצ"ל באופן שלמעלה מטעם ודעת – דילוג על כל החשובונות שע"פ טעם ודעת, כמודגש בהגאולה דחג הפסח (שגם בו נאמר "זאת חוקת הפסח"⁷) שהקב"ה "דילג על הקץ"⁸, ומה גם שכבר היתה צריכה להיות הגאולה אפילו מצד החשובונות והקיצין שהרי לפני ריבוי שנים כבר "כלו כל הקיצין"⁹, ועד עכשיו כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים"¹⁰, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹¹.

ובפרט לאחרי עבודתם של ישראל באופן של "חוקת", "בחוקותי תלכו"¹², דקאי על העבודה דמסירת-נפש שלמעלה מטו"ד, כמודגש גם ב"מעשינו ועבודתינו", מעשה ועבודה דדורנו זה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שהעבודה של דור זה היא באופן של **מסירת-נפש**.

[. . .] ומכל זה מובן שייכותה של הגאולה לזמן זה – זמן מוכשר, טהור וקדוש להגאולה האמיתית והשלימה, כולל גם שמהפכים ומשנים השם דגלות לגאולה, ע"י המשכת האל"ף, אלופו של עולם, שאז נעשה מ"גולה" גאולה"¹³.

והעיקר – שתבוא הגאולה תיכף ומיד ממש ובפועל ממש, ככל הפירושים ד"ממש", כולל גם מלשון מישוש בידים, בגשמיות ממש, ביש הנברא שמתאחד עם יש האמיתי¹⁴.

(משיחת ש"פ חוקת, ז' תמוז ה'תש"נ – בלתי מוגה)

(5) ישע"י יא, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים בסופן.

(6) ירמ' לא, לג. ד"כלאים" שהם מצוה ב(ציצית וב) בגדי כהונה, בבית המקדש.

(7) בא יב, מג.

(11) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(8) ראה פס"ד פ' החודש ז'. ועוד.

(12) ר"פ בחוקות.

(9) סנהדרין צז, ב.

(10) להעיר, שענינים של "כפתורים" הוא לחבר שני צדדי הבגד באופן שצד הימין **גובר** על צד השמאל, ועי"ז

(13) ראה ויק"ד ספל"ב. לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

(14) ראה ביאור"ז לאדהאמ"צ בשלח מג, ג. ועוד.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי**

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה

נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית **חנה חי' הנה** בת ר' **מאיר שמריהו ורחל** – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה